

Mange advarer nu om atomkrig, men kun få tilbyder en løsning

Den 1. februar 2023 (EIRNS) – Det, der anses for at være strategisk tænkning i det transatlantiske politiske etablissement, rummer omtrent lige så meget værdi og moral som den narkotikapolitik, der netop er vedtaget af Hans Majestæt Kong Charles' regering i British Columbia, Canada: simpelthen legalisere "personlige doser" af alle stoffer – heroin, fentanyl, kokain, hvad som helst – og så er det overstået. Carolyn Bennett, Canadas føderale minister for mental sundhed og misbrug, roste tiltaget som "et monumentalt skift i narkotikapolitikken, der favoriserer fremme af tillidsfulde og støttende relationer i sundheds- og socialvæsenet, frem for yderligere kriminalisering".

Dette kommer til at betyde, at i stedet for at 1 ud af 100 personer dør af overdoser af ulovlige stoffer, vil det være 10 ud af 100 personer, der dør af overdoser forårsaget af lovlige stoffer. Et fremskridt – for så vidt angår de britiske malthusianere.

Lad os nu anskue det større strategiske billede. Det vi hører fra den britiske regering og talrige i Washington om, hvordan vi skal håndtere Rusland og den truende fare for atomkrig, er en variant af den gamle fortælling om, hvordan man koger en frø: Hvis man forsøger at putte den i kogende vand, springer den ud. Læg den i koldt vand og øg derefter gradvist temperaturen, indtil vandet koger, og frøen vil tøve, indtil den er kogt. Så replikken fra London lyder sådan her: "Rusland hævder altid, at Vesten overskrider deres røde linjer, men de handler aldrig på det – det er alt sammen bluff. Vi sendte Abrams og Leopard-kampvogne, og de undlod at reagere. Næste gang sender vi F-16 jagerfly, og de vil ikke reagere. Så vil

vi opfordre Ukraine til at angribe Krim, og man vil opleve, at de stadig undlader at reagere. Der er ingen reel risiko for en atomkrig.”

Og så har vi den tidligere britiske premierminister Boris Johnson, der i dag fortalte et publikum fra Atlantic Council: “Vi bør levere de våben, som de (Ukraine) har brug for, herunder kampfly, missiler osv. ... Der er ingen overbevisende grunde til at forsinke det.” Chefen for den ukrainske militære efterretningstjeneste, generalmajor Kyrylo Budanov, afviste tanken om, at Rusland ville anvende atomvåben, selv hvis deres territorium (Krim) bliver angrebet, og udtalte, at “det er en skræmmeekampagne... Beklager, men det kommer ikke til at ske. At gennemføre et atomangreb vil ikke blot resultere i et militært nederlag for Rusland, men i Ruslands sammenbrud.” Christoph Heusgen, den tidligere sikkerheds- og udenrigspolitiske rådgiver for den daværende tyske kansler Angela Merkel og den nuværende leder af Sikkerhedskonferencen i München, opfordrede ligeledes indtrængende til at sende kampfly til Kiev, idet han argumenterede for, at der ikke er nogen risiko, fordi Rusland aldrig vil bruge atomvåben.

Nogle i det britiske politiske etablissement er endda parat til åbent at erklære Rusland krig, i den overbevisning, at de ikke vil turde svare igen. Lederen af det britiske forsvarsudvalg i Underhuset, Tobias Ellwood, udtalte den 30. januar: “Vi er nu i krig i Europa, vi er nødt til at omstilles til et militariseret beredskab... Vi er tvunget til at forholde os direkte til Rusland i stedet for at lade Ukraine gøre alt arbejdet.”

Psykosens er måske nok udbredt i Vesten, men heldigvis er den ikke universel. Betænk de seneste betragtninger fra Pierre de Gaulle, barnebarn af Frankrigs berømte tidligere præsident, general Charles de Gaulle, som advarede om, at det at sende “stadig kraftigere våben og våben med større rækkevidde” til Ukraine har øget risikoen for tredje verdenskrig. “Dette er den afgrund, vi står på kanten af”, erklærede de Gaulle;

“tiden er moden til at slutte fred, til at tale med amerikanerne og til at opnå en stabil, fast og varig fred med Rusland ... (hvortil) det er nødvendigt at tilbyde Rusland seriøse garantier.”

Det globale lederskab udvises også fra den brasilianske præsident Lula, som har opfordret til, at en “klub” af nationer – som Kina, Indien, Indonesien og Brasilien – kan bistå med at mægle en fredsaftale i Ukraine. Dette er et forslag, understregede Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche i dag, som fuldt ud understøtter tilbuddet fra pave Frans om, at Vatikanet kan fungere som mødested for forhandlinger, uden nogen forhåndsbetingelser. “Alle de kræfter, der kæmper for en fredelig løsning”, fastslog Zepp-LaRouche i sin ugentlige webcast, “burde mødes. Der bør ikke være indbyrdes konkurrence, for mellem præsident Lulas og pavens initiativ, og tillige det som præsident Erdoğan gør fra Tyrkiet, de burde alle sammen samles i én laser-fokuseret fælles bestræbelse på at forsøge at stoppe denne krig.”

Zepp-LaRouche pegede også på betydningen af pave Frans’ aktuelle rejse til Den demokratiske republik Congo (D.R.C.) – i øjeblikket nr. 1 i verden for antallet af mennesker (24 millioner), der lider under fattigdom – hvor han fordømte “det glemte folkemord”, der har fundet sted i landet i løbet af de sidste 30 år, og “forfærdelige former for udnyttelse, der er menneskeheden uværdig”. Paven advarede derefter de moderne neokoloniale udplyndrere: “Fingrene væk fra Den demokratiske republik Congo! Fingrene væk fra Afrika! Hold op med at kvæle Afrika: Det er ikke en mine, der skal udpines, eller et område, der skal plyndres.” I stedet sagde han til befolkningen i D.R.C.: “I, alle sammen, er uendeligt meget mere værdifulde end nogen skat, der findes i denne frugtbare jord.”

Zepp-LaRouche præsenterede den vidtrækkende betydning af denne udvikling i sin ugentlige webcast: “Der er en epokegørende forandring i gang, og den består i, at landene i det Globale

Syd kæmper mod den gamle kolonialisme, og de har ikke til hensigt at deltage i de gamle spil, som de geopolitiske kræfter i Vesten foretager.” Hun tilføjede: “Hvis man ikke tager fat på det større billede, hvad der er galt med vores nuværende internationale orden, tror jeg ikke, at man kan løse det grundlæggende problem. Derfor har jeg foreslået en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur og 10 underliggende principper, som den må baseres på,” som en nødvendig løsning. Dette vil udgøre den centrale dagsorden for Schiller Instituttets internationale konference den 4. februar. (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230204)

Foto: Arthur Brognoli. Pexels CC0